

lode noget tilbage at ønske i Retning af Uheldighed. Som jeg allerede bemærkede forrige Gang, jeg havde Ordet om denne Sag, er det jo vanskeligt og vil tage uforholdsmæssig Tid her at komme dybt ind paa faktiskste Forhold: Jeg maa imidlertid berøre nogle af det ærede Medlem fremdragne Punkter. Jeg skal gøre det saa kort som muligt. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde stillet mig saaledes, som om det var min Opgave at forsvare Politiet. Hvis man derved vil forstå, at jeg havde gjort det til min Opgave at søge at vække Politiet rent paa alle Punkter, saa maa jeg benægte, at noget saadant ligger i mine Udtalelser. De vise tilstræffelig, at jeg er villig til at foretage de fornødne Undersøgelser, hvor man maatte mene, at Politiet havde fejlet. Jeg udtalte ogsaa, at jeg erkendte, at der ved Politiet her til Lands kunde være Svabanser, som man kunde ønske fjernede. Men ganske anderledes stiller Sagen sig, hvis der i denne Sal eller i Landstinget maatte blive paaberaabt Fakta, som ikke forholde sig, som de fremslittedes, eller hvis der af Fakta udbrages urigtige Slutninger, thi saa anser jeg det for en Selvfølge, at jeg, for saa vidt jeg er i Stand dertil, søger at belyse vedkommende Sags rette Sammenhæng. Jeg gad vidst, hvem der i denne Sal skulde, naar der fremkommer noget faktisk urigtigt om Politiet, varetage dettes Tare, naar det ikke skulde være Justitsministeren? Angaaende den søge Køne, som paa Nørrebro blev antruffet af Politiet, behandlet som beruset og bragt til Politistationen, udtalte det ærede Medlem en Sætning, som i sin Almindelighed er fuldstændig rigtig, nemlig at det ikke stillede Politiet bedre, at hun var syg; men Sagen er jo, at Politiet ikke vidste, at hun var syg, men efter hvad jeg har oplyst, havde samme Grund som alle andre til at antage hende for beruset og derefter behandlede hende som saadan. Man maa altsaa ved Siden af den Sætning, det ærede Medlem anførte, stille den, at hvor beklagelig selve Historien end er, kan det ikke stille Politiet værre, at det ansaa hende for at være beruset og behandlede hende som saadan. Det ærede Medlem gjorde mig opmærksom paa, at jeg med Hensyn til det andet i det ærede Medlems tidligere Foredrag omtalte Tilfælde havde svaret med en Omtale af den Behrengste Sag; det var imidlertid Sagen Beatrice, han havde sigtet til. Jeg anførte den Gang, at jeg havde været lidt uvis derom, men at jeg ganske naturlig kom til at tænke paa den Behrengste Sag, da det ærede Medlem omtalte det paaældende Fruentimmer som en agtværdig Bor-

gerkone, thi jeg tror ikke, at man kan kalde den saakaldte Beatrice en agtværdig Borgerkone. Der er ganske vist et Blad, der har søgt at skildre hende som en dybdstret Kvinde, der blot ikke vilde indgaa Egtteskab og derfor levede i et saakaldt Samvittighedsægtteskab, men i øvrigt var sædelig. Det forholdt sig imidlertid ikke saa. Det paaældende Fruentimmer har afgivet Tilståelse om, at hun i de 4 sidste Aar har drevet Utugt for Betaling, hvorfor Politiet ogsaa med god Grund har givet hende en Advarsel foruden at lade hende undersøge af en Læge. Det ærede Medlem talte om, at det var mærkeligt, at Politiet vilde nedværdige sig til at tage af hende. Politiet har imidlertid ikke tiggat af hende, men en slet Politibetjent har søgt at skaffe sig Fordele hos hende. Det kan dog ikke plette hele Politiet, af en enkelt Betjent, gør noget saadant. Jeg skal tilføje, at da dette kom til hans overordnede Rundsfab, blev han straffet disciplinært ved, at han blev forflyttet til en Stilling, hvor han fik mindre Indtægt. Det ærede Medlem sagde, at han ved sin Henviisning til Grundlovens § 81 havde haft for Øie, at Politiet ved Hjælp af Vicevæerten trængte sig ind i det paaældende Fruentimmers Bolig. Ja, det forholder sig nu saa som saa hermed. Jeg maa, siden det er kommet frem i denne Sal, gøre nogle ganske korte Bemærkninger til Behsning af dette Forhold. Det omtalte Fruentimmer havde boet forskellige Steder, hvor der var kommet Klager til Værterne over det Liv, hun førte, og som var de øvrige i de forskellige Husboende Familier i høj Grad inød. Hun boede i Jorvaret i en første Sals Lejlighed i Havnegade, og der kom der ogsaa Besværinger til Vicevæerten; Folk truede med at flytte ud, og en, der havde lejet Lejlighed i Huset, vægrede sig ved at flytte ind. Vicevæerten henvendte sig da til Politiet. Da nu Politiet, efter at have undersøgt Sagen, fik at vide, at det virkelig forholdt sig saa, at de øvrige Beboere af Huset havde truet med at flytte, og at Folk vægrede sig ved at flytte ind, tog det Sagen i sin Haand. Der blev saa sendt to Politibetjente til denne Dame for at afhente hende til Politispektøren. Da den ene Betjent kom op og ringede paa, kom en Pige til Stede, men hun nægtede Damen hjemme. I det samme kom imidlertid Damen til og meldte sig, og da Betjentene havde sagt, i hvilket Værelse de kom, erklærede hun sig ogsaa villig til at følge med, men Politiet skulde vente udenfor. Der gik lang Tid, og hun kom ikke. Politiet henvendte sig atter ved Døren, og disse Underhandlinger tog et Par Timer, uden at hun